

Sygn. akt I ACa 958/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zbigniew Merchel (spr.)
Sędziowie:	SA Michał Kopec SA Małgorzata Zwierzyńska
Protokolant:	stażysta Krzysztof Domitrz

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W.

przeciwko M. C. i R. C. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 25 lutego 2013 r. sygn. akt I C 1433/12

I/ oddala apelację;

II/ zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 958/14

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. domagał się orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym, aby pozwani M. C. i R. C. (1) zapłacili solidarnie na rzecz powoda kwotę 153.943,78 CHF wraz z odsetkami umownymi od naliczonej kwoty 117.751,38 CHF od dnia 5 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty wg zmiennej stopy procentowej, odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, których wysokość na dzień sporządzenia pozwu wyniosła 24 % w stosunku rocznym. Uzasadniając dochodzone roszczenie wskazał powód, że pozwani związani są z nim umową kredytu mieszkaniowego (...) nr (...) zmienioną aneksem nr (...) z dnia 7.02.2007 r. W związku z niewywiązaniem się przez pozwanych z umowy i brakiem regularnych wpłat rat kredytowych powód wypowiedział umowę i wezwał pozwanych do spłaty zadłużenia na rzecz powoda, które na podstawie wystawionego w dniu 4.01.2012

r. wyciągu z ksiąg Banku (...)/2012 r. wynosiło 117.751,38 CHF tytułem kapitału, 36.192,40 CHF z tytułu odsetek umownych za okres od dnia 5.09.2010 r. do 4.01.2012 r. W niniejszym procesie powód domagał się dodatkowo dalszych odsetek umownych od naliczonej kwoty 117.751,38 CHF od dnia 5 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty wg zmiennej stopy procentowej, odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, których wysokość na dzień sporządzenia pozwu wyniosła 24 % w stosunku rocznym.

26 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie sygn. akt I Nc 123/12 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia pozwani M. C. i R. C. (1) złożyli sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu.

Wskazali, że strony zawarły ugodę pozasądową, która określała warunki spłaty zaległości z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego (...). Wedle ich twierdzeń, na podstawie zawartej ugody pozwani zobowiązali się spłacić należność na rzecz powoda w wysokości 250.000 zł. Nadto, powódka zobowiązała się dochodzić odsetek od w/w kwoty, których wysokość nie miała przekraczać 24 % do dnia 31 marca 2012 r. Ze względu na trudną sytuację materialną na spełnienie całego świadczenia został wyznaczony natomiast termin do września. Nadto podnieśli, że przez cały czas podejmowali starania, by wywiązać się z zobowiązania. W tym celu poszukiwali potencjalnych zainteresowanych nieruchomością znajdującą się przy ul. (...) i nawet uzyskali list intencyjny od firmy (...), który miał stanowić zabezpieczenie kredytu. Działanie powódki wprowadzało ich w błąd. Z jednej strony zawierała ona bowiem ugodę i sugerowała konieczność restrukturyzacji, a z drugiej strony wystosowała monity i kierowała sprawę na drogę postępowania sądowego. Nadto wskazali, że odsetki miały być naliczane dopiero po dniu 31.05.2012 r. a nie od 5.01.2012 r. Wskazali także, że działanie powódki jest dodatkowo sprzeczne z naturą stosunku prawnego oraz zasadami współżycia społecznego. Odsetki, które były wzięte na poziomie 1 CHF = 2,20 zł obecnie wynoszą 3,90 zł.

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanych M. C. i R. C. (1) solidarnie na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 153.943,78 CHF wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 117.751,38 CHF od dnia 5 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, których wysokość na dzień sporządzenia pozwu wynosi 24% w stosunku rocznym, a nadto zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 29.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21.12.2006 r. powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W. zawarł z pozwanymi M. C. oraz R. C. (1) umowę kredytu mieszkaniowego (...) hipoteczny nr (...) w wysokości 124.953,89 CHF na finansowanie zakupu działek budowlanych nr (...) o łącznej powierzchni 6.422,00 m⁽²⁾ w miejscowości S. przy ul. (...) od (...) z przeznaczeniem na potrzeby własne. Na podstawie tej umowy pozwani zobowiązali się do spłaty kapitału wraz z odsetkami w ratach kapitałowo - odsetkowych. Zgodnie z § 6 (...) SA był uprawniony do pobierania odsetek od kredytu w walucie kredytu według zmiennej stopy procentowej, w stosunku rocznym, której wysokość jest ustalana w dniu rozpoczynającym pierwszy i kolejne trzymiesięczne okresy obowiązywania stawki referencyjnej, jako suma stawki referencyjnej i marży. Spłata zadłużenia następować miała w drodze potrącenia przez (...) SA swoich wierzytelności z tytułu udzielonego kredytu z rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego kredytobiorcy.

Zgodnie z § 23 ust. 1 umowy powód miał przyznane uprawnienie do wypowiedzenia umowy kredytu w części dotyczącej warunków spłaty w przypadku niedokonania spłaty dwóch kolejnych rat w terminach określonych przez (...) SA w wysłanych do kredytobiorcy dwóch kolejnych zawiadomieniach, naruszenia przez kredytobiorcę postanowień umowy, czy wykorzystania kredytu niezgodnie z celem określonym w umowie. W myśl ust. 2 (...) SA powiadomić miał kredytobiorcę o wypowiedzeniu listem poleconym lub poprzez doręczenie do rąk własnych - za zwrotnym potwierdzeniem odbioru - wyznaczając termin do spłaty zadłużenia. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni licząc od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy.

Zgodnie z § 30 kredytobiorca oświadczył, że został poinformowany o ryzyku stopy procentowej polegającym na wzroście raty spłaty przy wzroście stawki referencyjnej.

W dniu 7.02.2007 r. strony zawarły aneks do umowy, w którym dokonano zmiany numery umowy z (...) na (...).

W piśmie z dnia 28 czerwca 2010 r. powód wezwał pozwanych do zapłaty kwoty 118.643,51 CHF z tytułu zaległości z spłaty rat za okres od lutego do czerwca 2010 r. W piśmie tym powód oświadczył, że w przypadku braku spłaty zaległości z terminie 7 dni od dnia doręczenia, powód na podstawie § 23 umowy dokona wypowiedzenia umowy. Pozwani nie dokonali spłaty w wyznaczonym terminie.

Wobec wypowiedzenia pozwany pismem z dnia 2.12.2011 r., doręczonym w dniu 21.12.2011 r., powód wezwał ich do zapłaty całości wymagalnej kwoty w terminie 7 dni od dnia doręczenia, pod rygorem skierowania roszczeń na drogę postępowania sądowego. W wyznaczonym terminie zaległość nie została zapłacona.

W dniu 4.01.2012 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...). Aktualny stan zadłużenia wynikający z ksiąg banku wynosił 153.943,78 CHF, na którą to kwotę składał się kapitał w wysokości 117.751,38 CHF oraz odsetki umowne od dnia 5.09.2010 r. do 4.01.2012 r. w wysokości 36.192,40 CHF oraz dalsze odsetki umowne naliczone od kwoty 117.751,38 CHF od dnia 5.01.2012 r. do dnia zapłaty wg zmiennej stopy procentowej, odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, których wysokość na dzień sporządzenia pozwu wynosiła 24 % w stosunku rocznym.

Powyższe ustalenia w ocenie sądu I instancji były niesporne, a wynikały z przedłożonych przez strony dokumentów.

W ocenie Sądu I instancji powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Materialnoprawną podstawą zgłoszonego roszczenia był przepis 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie bezspornym pozostawała pomiędzy stronami okoliczność, iż pozwani M. C. i R. C. (1) związani byli z powodem umową kredytu mieszkaniowego (...) hipoteczny nr (...) w wysokości 124.953,89 CHF na finansowanie zakupu działek budowlanych nr (...) o łącznej powierzchni 6.422,00 m⁽⁽²⁾⁾ w miejscowości S. przy ul. (...) od (...) z przeznaczeniem na potrzeby własne. Pozwani nie kwestionowali także faktu, że w związku z ich trudną sytuacją majątkową zaprzestali płatności rat. Z uwagi na powyższe, powód wzywał pozwanych do spłaty zaległości, a następnie wobec dalszego braku reakcji doszło do wypowiedzenia umowy. Bezspornym było, że umowa kredytu uległa rozwiązaniu z upływem 30 dni od chwili doręczenia pozwany wezwania do zapłaty z dnia 28.06.2010 r. Jednocześnie z upływem tego dnia, a w konsekwencji braku dobrowolnej spłaty zadłużenia przez pozwanych, cała kwota kredytu wraz z odsetkami i opłatami naliczonymi stosownie do postanowień umowy, stała się wymagalna. Jak wskazał sąd I instancji także wysokość należności dochodzonych pozwem, ani też sposób ich wyliczenia, nie były przy tym kwestionowane. Istnienie dochodzonej w sprawie wierzytelności wynikało z przedstawionych dokumentów w postaci wyciągu z ksiąg bankowych nr (...), wystawionego przez (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.. Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe (Dz.U. z 2012 r., poz. 1376, t.j.).

Wobec zarzutów podniesionych przez pozwanych spornym i wymagającym ustalenia było natomiast, to czy strony zawarły ugodę pozasądową, na podstawie której zmieniły warunki spłaty kredytu. W ocenie sądu ad quo na dowód powyższej okoliczności pozwani nie przedłożyli jednakże żadnego dokumentu, z którego wynikałoby rozłożenie zaległości na raty, czy też przesunięcie terminu jej spłaty. W toku procesu strona powodowa wyraźnie zaprzeczyła powyższymi zarzutom. Pozwani wbrew regule dowodowej wynikając z art. 6 k.c. w żaden sposób nie wykazali natomiast zasadności zgłoszonego zarzutu. Za niezasadne uznał też sąd I instancji zarzuty pozwanych, sprowadzające się do twierdzenia, jakoby z uwagi na zmianę ich sytuacji finansowej, jak również wzrost kursu franka szwajcarskiego, a w konsekwencji także raty kredytowej, której to sytuacji nie przewidzieli w chwili zawarcia przedmiotowej umowy, powództwo nie powinno być uwzględnione, gdyż naruszałoby to zasady współżycia społecznego. Wskazał sąd I instancji, że pozwani nie kwestionowali w toku postępowania, że dobrowolnie podpisali umowę kredytu hipotecznego

z dnia 21.12.2006 r. z powodem (...) SA w W.. Na podstawie tej umowy zobowiązali się do spłaty na rzecz banku kapitału wraz z odsetkami w ratach kapitałowo - odsetkowych określonych w terminach i kwotach umożliwiających regulowanie należności z tytułu kredytu. Spłata zadłużenia nastąpić miała na podstawie potrącania przez (...) SA swoich wierzytelności z tytułu udzielonego kredytu z rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego kredytobiorcy. Potrącanie środków z rachunku w walucie polskiej nastąpić miało w wysokości stanowiącej równowartość kwoty kredytu lub raty w walucie wymienialnej, w której udzielony był kredyt, według obowiązującego w (...) SA w dniu wymagalności kursu sprzedaży dewiz (aktualna tabela kursów).

Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska strony pozwanej, jakoby w niniejszej sprawie zastosowanie znalazła reguła *rebus sic stantibus*, wynikająca z treści art. 357¹ k. c. By przepis ten mógł zostać zastosowany, wystąpić musi kumulatywnie pięć przesłanek: 1) źródłem powstania zobowiązania musi być umowa, 2) musi nastąpić zmiana stosunków o charakterze nadzwyczajnym, 3) zmiana ta musi nieść za sobą nadmierną trudność w spełnieniu świadczenia lub musi grozić jednej ze stron rażącą stratą, 4) między dwoma ostatnimi przesłankami zachodzić musi związek przyczynowy, 5) wreszcie zachodzić musi nieprzewidywalność przesłanki nadmiernej trudności w spełnieniu świadczenia lub groźby rażącej straty. Jakkolwiek w niniejszej sprawie strony były związane umową, to jednak należy mieć na uwadze, że powyższe stanowi odstępstwo od zasady *pacta sunt servanda* i stosować należy jedynie w sytuacjach wyjątkowych. Przez nadzwyczajną zmianę stosunków rozumieć należy taki stan rzeczy, który zdarza się rzadko, a jednocześnie jest niezwykle, niebywały, wyjątkowy, normalnie niespotykany. Jako przykłady zdarzeń powodujących nadzwyczajną zmianę stosunków wskazuje się epidemie, operacje wojenne, strajki generalne, różnego rodzaju klęski żywiołowe, nadzwyczajną głęboką zmianę sytuacji gospodarczej, objawiającą się hiperinflacją. Okoliczności takie i tak nie zostały wykazane w toku niniejszego postępowania.

Odnosząc się do ponoszonej przez pozwanych kwestii restrukturyzacji czy rozłożenie na raty kredytu, sąd I instancji wskazał, że pozwani nie wykazali, by takie wnioski były składane do banku przed wytoczeniem powództwa. Zresztą nawet, gdyby takie dokumenty zostały przedstawione, to i tak należy mieć na uwadze, że brak jest jakichkolwiek regulacji, które nakazywałyby bankowi rozkładanie zaległości na raty, czy też restrukturyzację kredytu, zgodnie z żądaniem kredytobiorcy. Kwestia ugodowego załatwienia sprawy spłaty zaległości kredytowej zależy wyłącznie od woli banku.

Za niezasadny uznał też sąd I instancji zarzut niewłaściwego naliczenia odsetek. Sąd ten uznał, że sposób naliczania odsetek jest zgodny z § 13 ust. 7 umowy, zgodnie z którym potrącanie środków z rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego w walucie polskiej następuje w wysokości stanowiącej równowartość kwoty kredytu lub raty w walucie wymienialnej, w której udzielany jest kredyt, według obowiązującego w (...) SA w dniu wymagalności kursu sprzedaży dla dewiz.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 471 k.c. i 481 § 1 i 2 k.c. zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 153.943,78 CHF wraz z odsetkami umownymi liczonymi od kwoty 117.751,38 CHF od dnia 5 stycznia 2012 r. według zmiennej stopy procentowej odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, których wysokość na dzień sporządzenia pozwu wynosiła 24 %. Co do odsetek umownych to wskazał, że odsetki te przysługują zgodnie z art. 481 § 1 k.c. za czas opóźnienia. Dlatego stają się wymagalne począwszy od bezskutecznego upływu terminu spełnienia świadczenia głównego, czyli z upływem pierwszego dnia od wymagalności roszczenia głównego, aż do dnia jego zapłaty. W niniejszej sprawie bezspornym była okoliczność, iż powód wystawił w dniu 4 stycznia 2012 r. wyciąg z ksiąg banku. Dalszych odsetek umownych domagał się od należności głównej od dnia 5 stycznia 2012 r., co nie budziło wątpliwości Sądu.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II wyroku, na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., 99 k.p.c. i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. nr 163 poz.1349) zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zasądzając od pozwanych

solidarnie na rzecz powoda kwotę 29.617 zł, na którą składały się koszty zastępstwa procesowego w wysokości 7.200 zł, oraz poniesionej przez powoda opłaty od pozwu w wysokości 22.437 zł.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiedli pozwani: M. C. i R. C. (1) zaskarżając je w całości, zarzucając :

I. błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy poprzez przyjęcie, że strony nie zawarły ugody, na mocy której określiły kwotę i terminy spłaty należności, a tym samym uznanie, że dochodzone przez powoda roszczenie obejmujące zarówno żądanie zapłaty należności głównej, jak i zapłaty odsetek w pełnej wysokości były wymagalne w dacie wniesienia pozwu,

II. naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie:

1) art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego przez brak należytego ora: wyczerpującego wyjaśnienia podstawy faktycznej oraz prawnej orzeczenia oraz ustosunkowania się do zarzutów podnoszonych przez pozwanych w toku postępowania,

2) art. 326 § 1 kodeksu postępowania cywilnego przez dwukrotne odroczenie terminu ogłoszenia wyroku, co w konsekwencji było przyczyną oddalenia wniosku pozwanych o sporządzenie uzasadnienia wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, co uniemożliwiło pozwany zapoznanie się treścią jego uzasadnienia pomimo, że zgodnie z art. 326 § 1 kodeksu postępowania cywilnego ogłoszenie wyroku może zostać odroczone tylko jeden raz na czas do dwóch tygodni.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wnosili o zmianę wyroku w całości oraz oddalenie w całości powództwa w stosunku do pozwanych, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i przekazanie niniejszej spraw Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, rozstrzygnięcie o kosztach procesu i zasądzenie od powoda solidarnie n rzecz pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych i zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanych solidarnie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Powódka w odpowiedzi na apelację wносиła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanych nie była zasadna.

Zgodnie z art. 382 k.p.c. postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, a wydane orzeczenie musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych sądu II instancji. Mając na uwadze ekonomikę procesową sąd II instancji pragnie wskazać, że wydane przez siebie orzeczenie oparł na prawidłowo dokonanych ustaleniach faktycznych sądu I instancji, które to ustalenia aprobuje i przyjmuje za własne, jak również zastosowaną przez ten sąd wykładnię prawa materialnego i procesowego. Mając to na uwadze sąd drugiej instancji uznał za zbyt liczne powtarzanie ustaleń i oceny prawnej dokonanych przez sąd I instancji (patrz wyrok SN z dnia 16 lutego 2005r., sygn. akt IV CK 526/04).

Odnosząc się do apelacji w pierwszym rzędzie należało odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Za niezasadny uznał sąd II instancji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. mający polegać na braku należytego oraz wyczerpującego wyjaśnienia przez sąd I instancji podstawy faktycznej oraz prawnej orzeczenia oraz ustosunkowania się do zarzutów podnoszonych przez pozwanych w toku postępowania.

Sąd Okręgowy w swych ustaleniach przytoczył podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej (str. 2-4 uzasadnienia; k. 412 – 414 akt). Także w rozważaniach (k. 414-415 akt) wskazał, że podstawę faktyczną roszczenia stanowiło żądanie zapłaty odszkodowania z tytułu niewykonania obowiązków umownych przez pozwanych po wypowiedzeniu umowy jaka łączyła strony. Okoliczności związania stron

umową, jak i dokonania jej wypowiedzenia oraz ustalenia wysokości odszkodowania należnego powódce sąd I instancji uznał za niesporne. Stanowisko to sąd II instancji podziela, albowiem z jednej strony wynika z przedłożonych przez powódkę dokumentów, a nadto pozwani tych okoliczności nie kwestionowali w toku postępowania.

Sąd I instancji wyraźnie też określił podstawę materialnoprawną zasądzonego roszczenia. Uczynił to dwukrotnie w treści uzasadnienia. Po raz pierwszy wskazał ją na stronie 5 uzasadnienia (k. 415 akt), jak i części końcowej uzasadnienia (str. 8; k. 418 akt).

Także sąd i instancji odniósł się do zarzutów pozwanych podnoszonych przed sądem I instancji (co do zawarcia ugody, naruszenia zasad współżycia społecznego, konieczności zastosowania w sprawie art. 357¹ k.c., dokonania restrukturyzacji kredytu lub rozłożenia zaległości na raty oraz zasad naliczenia odsetek) – vide str. 6 - 9 uzasadnienia; k. 416 - 419 akt sprawy.

Za niezasadny uznał Sąd Apelacyjny kolejny zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. art. 326 § 1 k.p.c. przez dwukrotne odroczenie terminu ogłoszenia wyroku, co w konsekwencji było przyczyną oddalenia wniosku pozwanych o sporządzenie uzasadnienia wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Gdańsku, co uniemożliwiło pozwany zapoznanie się treścią jego uzasadnienia pomimo, że zgodnie z art. 326 § 1 kodeksu postępowania cywilnego ogłoszenie wyroku może zostać odroczone tylko jeden raz na czas do dwóch tygodni.

Było niesporne w przedmiotowej sprawie, że faktycznie sąd I instancji dwukrotnie odraczał termin ogłoszenia wyroku. Po zmianie brzmienia art. 326 § 1 zd. 2 k.p.c., które obowiązuje od 19 kwietnia 2010r., odroczenie ogłoszenia wyroku może nastąpić tylko jeden raz na czas do dwóch tygodni. Naruszenie tej zasady nie zostało przez ustawodawcę obwarowane żadną sankcją. Nadto zważyć należy, że w wypadku odroczenia terminu ogłoszenia wyroku także wtedy, gdy termin ogłoszenia orzeczenia został ponownie odroczone, sąd nie ma obowiązku zawiadomienia przez wezwanie (art. 149 § 2 k.p.c.) o tym terminie stron nieobecnych na rozprawie (posiedzeniu). W tym stanie rzeczy należy uznać, że termin ten ma charakter instrukcyjny. O cenie sądu II instancji jego przekroczenie nie wywołuje ujemnych skutków procesowych dla stron w szczególności dla możliwości skarżenia wydanego w ten sposób orzeczenia. Należy bowiem mieć na uwadze, że zgodnie z treścią art. 369 § 1 k.p.c. apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem, § 2 ww. przepisu stanowi jednak, że jeżeli strona nie zażądała uzasadnienia wyroku w terminie tygodniowym od ogłoszenia sentencji, termin do wniesienia apelacji biegnie od dnia, w którym upłynął termin do zażądania uzasadnienia. Oznacza to, że nie składając wniosku o uzasadnienie orzeczenia, czy jak w niniejszej sprawie, po jego odrzuceniu wobec spóźnienia, strona może wnieść apelację o ile zachowa termin 3 tygodni od daty ogłoszenia orzeczenia. W świetle treści § 2 art. 369 k.p.c., zgłoszenie sporządzenia uzasadnienia wyroku nie stanowi warunku dopuszczalności apelacji. Tak więc pomimo dwukrotnego odroczenia terminu ogłoszenia wyroku strona pozwana nie została pozbawiona możliwości zaskarżenia orzeczenia. Reasumując naruszenie art. 326 § 1 zd. 2 k.p.c. nie ma wpływu ani na ważność postępowania, ani byt prawny ogłaszanego w ten sposób wyroku, jak i możliwość jego zaskarżenia.

Oczywiście w takiej sytuacji, w wypadku nie uzyskania pisemnego uzasadnienia, strona wnosząc apelację nie ma możliwości zapoznanie się treścią pisemnego uzasadnienia wyroku. Jednakże nie ma przeszkód by strona uzyskała na późniejszym etapie postępowania odpis takiego uzasadnienia i w ten sposób z nim się zapoznała, a następnie w przypadku wywiedzenia apelacji w granicach zaskarżenia przywoływać dalszą argumentację na poparcie słuszności swego stanowiska.

Niezasadny był też zarzut apelujących o błędnym ustaleniu przez sąd I instancji stanu faktycznego sprawy poprzez przyjęcie, że strony nie zawarły ugody na mocy której określiły kwotę i terminy spłaty należności, a w konsekwencji uznanie, że dochodzone przez powoda roszczenie obejmujące zarówno żądanie zapłaty należności głównej, jak i zapłaty odsetek w pełnej wysokości były wymagalne w dacie wniesienia pozwu. Strony łączyło wiele umów i gdy pozwani zaprzestali spłacania swych zobowiązań wobec banku podejmowali próby zawarcia z nim ugody, co w stosunku do niektórych odniosło skutek. Jednakże inaczej było w przedmiotowej sprawie. Tu do zawarcia ugody z bankiem nie doszło. Jest to stanowisko nie tylko powoda ale i pozwanych, co wynika wprost z zeznania pozwanego

złożonego w trakcie postępowania przed sądem I instancji. Pozwany R. C. słuchany w sprawie w charakterze strony zeznał „w tej sprawie nie została zawarta ugoda” (dowód k. 157).

Reasumując, skoro zarzuty apelacji pozwanych okazały się nieuzasadnione, ich apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powódek w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490).